X Ka 986/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Chmielewski (spr.)

Sędziowie: SO Grażyna Puchalska

SO Mariusz Jackowski

Protokolant:starszy sekretarz sądowy Michał Zborowski

przy udziale Prokuratora Moniki Niecieckiej

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2014 r.

sprawy ***S. S.***

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia

z dnia 6 czerwca 2014 r., sygn. akt II K 33/14

orzeka:

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną; zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt X Ka 986/14

UZASADNIENIE

S. S. został oskarżony, o to że w dniu 14 grudnia 2013 r. w W. przy ul. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust.l Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (0,95 mg/l, 0,93 mg/l, 0,99 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki C. (...) nr rej. (...) tj. o przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt II K 33/14:

1. oskarżonego S. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a §1 k.k. i za to na podstawie art. 178a §1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych;

2. na podstawie art. 42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

3. na mocy art. 63§2 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, okres zatrzymania prawa jazdy w okresie od dnia 14 grudnia 2013 r. do dnia 6 czerwca 2014 r.

4. na podstawie art. 63§1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres jego zatrzymania w dniu 14 grudnia 2013 r. przyjmując iż jeden dzień faktycznego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

5. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych - zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 555,82 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 300 zł tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył obrońca oskarżonego, na korzyść S. S., w części tj. co do orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. wyrokowi zarzucono rażącą niewspółmierność zastosowanego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 3 poprzez nienależytą ocenę stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego sprawcy, nie uwzględnienie przyznania się do winy, skruchy i żalu, a przede wszystkim pominięcie właściwości i warunków osobistych oskarżonego i koncentrację głównie na aspekcie nagminności przestępstwa prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części (pkt 2) poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres jednego roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, a argumenty w niej podniesione są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Skarżący nie kwestionował w apelacji ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a całość zebranego w sprawie materiału poddał wszechstronnej ocenie, zgodnej z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, bez naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy w pełni bezstronnie i obiektywnie rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a rozważania te zostały poparte stosowną i przekonującą argumentacją (art. 4 k.p.k.). Podstawę wyroku, stosownie do treści art. 410 k.p.k., stanowił jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Uzasadnienie wyroku zostało sporządzone rzetelnie i wnikliwie, w sposób szczegółowy wskazuje, jakie fakty sąd uznał za udowodnione, a jakie za nie udowodnione i na jakich oparł się dowodach oraz z jakich względów nie uznał za wiarygodne dowodów przeciwnych, a zatem z całą pewnością spełnia ono wymogi określone w art. 424 k.p.k.

Czyn, który popełnił oskarżony charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Wynika to z faktu, że oskarżony prowadząc samochód w stanie nietrzeźwości złamał zasady ruchu lądowego oraz stworzył zagrożenie dla bezpieczeństwa innych uczestników tego ruchu. Prowadząc w stanie nietrzeźwości samochód oskarżony zagroził bezpieczeństwu w komunikacji, a co za tym idzie, naraził na niebezpieczeństwo takie dobra chronione przez prawo jak życie, zdrowie i mienie innych uczestników ruchu drogowego. Wymienione dobra znajdują się pod ochroną prawa i każdy kto je narusza lub im zagraża spotyka się z pewnym napiętnowaniem społecznym. Na znaczną społeczną szkodliwość czynu wpływa też to, że oskarżony zdając sobie sprawę ze swego stanu wsiadł do samochodu, a nawet już w chwili, gdy wiedział, że spożywał alkohol i wprawił się tym w stan nietrzeźwości podjął decyzję o prowadzeniu w takim stanie samochodu i zamiar swój zrealizował. Oskarżony idąc na imprezę firmową przewidywał, że będzie pił alkohol, niemniej jednak nie odstąpił po jego spożyciu od kierowania samochodem i zdecydował się na jego przeparkowanie. Stanowi to wyraz lekceważenia przez niego obowiązującego porządku prawnego.

Powyższe rozważania mają znaczenie i przekładają się na zakres i wymiar orzeczonego środka karnego.

Orzeczony przez Sąd, na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa w komunikacji. Sąd orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez oskarżonego w ruchu lądowym na okres trzech lat mając na uwadze stopień

niebezpieczeństwa dla ruchu drogowego jaki wytworzył oskarżony w okolicznościach przedmiotowego zdarzenia. Przy orzekaniu takiego rodzaju środka karnego i czasu jego trwania Sąd Rejonowy wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, a także - dodatkowe okoliczności jak oczywistość rozpoznania normy prawnej zakazującej kierowania pojazdami w stanie nietrzeźwości. W ocenie sądu odwoławczego niebagatelne znaczenie dla wymiaru orzeczonego środka karnego miało stężenie alkoholu stwierdzone u oskarżonego. Nietrzeźwość sprawcy przestępstwa drogowego należy traktować jako okoliczność obciążającą w tym sensie, że im wyższy jest stopień nietrzeźwości sprawcy, tym istotniejsze znaczenie powinien on mieć dla zaostrzenia wymiaru kary, w tym środka karnego. Zauważyć należy, że nawet mała ilość alkoholu w organizmie człowieka powoduje istotne zaburzenia percepcji i uwagi, upośledzenia koordynacji ruchów, osłabienie ostrości wzroku i ogólny brak zdolności psychomotorycznej. Stężenie alkoholu u oskarżonego to około 2 promili, czyli wysokie.

Należy nadto zwrócić uwagę, że podstawową przesłanką wymierzenia tych środków karnych jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez oskarżonego. Z okoliczności popełnionego czynu wynika, że prowadzenie samochodu przez oskarżonego w stanie nietrzeźwości zagrażało bezpieczeństwu w komunikacji. Naruszenie zasady bezpieczeństwa w sposób umyślny przemawia za tym, aby oskarżonego z ruchu drogowego wyłączyć jako kierującego wszelkimi pojazdami przez okres 3 lat, celem zmuszenia go w przyszłości do jej przestrzegania, a także w celu wyrobienia w uczestnikach ruchu drogowego przekonania o konieczności bezwzględnego podporządkowywania się tej zasadzie i obowiązkom nakładanym przez orzeczenia sądowe. Tylko tak ukształtowany zakaz stanowi wyraz stanowczej reakcji wymiaru sprawiedliwości na przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Takie rozstrzygnięcie powinno, w ocenie Sądu, odnieść w tym zakresie właściwy wydźwięk społeczny i wpłynąć prewencyjnie na innych kierowców, a w szczególności na samego oskarżonego. Wbrew temu, co twierdzi skarżący, właściwości podmiotowe oskarżonego zostały uwzględnione zarówno przy wymiarze kary grzywny, jaki i orzeczeniu środka karnego. Zauważyć bowiem należy, że zakaz może być orzeczony od jednego roku do dziesięciu lat, tymczasem sąd I instancji orzekł środek w dolnej granicy przewidzianej w ustawie karnej.

W ocenie sądu II instancji rozmiar orzeczonego zakazu jest sprawiedliwy, realizujący zarówno ogólne, jak i szczególne dyrektywy wymiaru środków karnych.

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, uznając, że w jego sytuacji majątkowej ich uiszczenie byłoby zbyt uciążliwe.

Z wyżej wymienionych względów orzeczono, jak w wyroku.